

Media: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ **Page:** 60-62,64-70 **Published at:** 21-10-2023
Author: **Surface:** 6065.57 cm² **Circulation:** 4750
Subjects:

Το φετινό φθινοπωρινό ψηφιδωτό απαρτίζουν 20 συγγραφείς που παρουσιάζουν οι ίδιοι τα επικείμενα βιβλία τους (κάποια εξ αυτών έχουν ήδη κυκλοφορήσει). Μυθιστορήματα, νουβέλες, συλλογές διηγημάτων ή υβριδικά κείμενα επιλεγμένα από την τρέχουσα εκδοτική σοδειά (αναμφίβολα υπάρχουν κι άλλοι αξιούστατοι τίτλοι) διαφόρων εκδοτικών οίκων που αποτυπώνουν πολυφωνικές και πολύτροπες πεζογραφικές ταυτότητες, θεματικές ροπές και τεχνολογικές διαθέσεις. Είκοσι πρόσωπα της γραφής (με αλφαβητική ροή), μιας ανοιχτής ηλικιακής βεντάλιας, μας δίνουν μια ευσύνοπτη αλλά μεστή πρόγευση από το νέο βιβλίο τους πριν αυτό εκτεθεί στα βιβλιοπωλεία, στους κριτικούς, στους αναγνώστες. **Καλό εκδοτικό φθινόπωρο!**
Μ. ΦΑΪΣ

Κεντρικός ήρωας είναι πάλι ο αστυνόμος Περικλής Γαλάνης

ΤΑΤΙΑΝΑ ΑΒΕΡΒΟΥ
Silver Alert
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Είναι ένα αστυνομικό μυθιστόρημα, εν είδει «συνέχειας» στο *Εγκλημα στον Παράδεισο* που κυκλοφόρησε πριν από λίγα χρόνια από τις εκδόσεις Μεταίχμιο. Κεντρικός ήρωας είναι και πάλι ο αστυνόμος Περικλής Γαλάνης, που καλείται τώρα να εξιχνιάσει τρεις φαινομενικά άσχετες υποθέσεις: την εξαφάνιση της συζύγου ενός τοπικού παράγοντα-επιχειρηματία, μια σειρά από ληστείες ερημικών εκκλησιών με κλοπές ανεκτίμητων εικόνων και ασημένιων κειμηλίων, και τον φόνο ενός συμπαθούς σε όλους καθηγητή στο τοπικό λύκειο. Η δράση εκτυλίσσεται και πάλι στον Παράδεισο Ιωαννίνων, μια ορεινή κωμόπολη-μικρογραφία της Ελλάδας, που είναι ίσως και ο πραγματικός πρωταγωνιστής του βιβλίου.

Παιδεύτηκα αρκετά στη γραφή αυτού του βιβλίου – και διασκέδασα φυσικά, πάντα αγαπώ τους ήρωές μου και τα παθήματά τους. Εκ των υστέρων ερμηνεύω το απροσδόκητο παιδεμά μου, όχι στο θέμα και στο περιεχόμενο της αφήγησης, αλλά μάλλον στα ατελείωτα «πώς» της γραφής. Θέματα σύνθεσης, προοικονομίας, αφηγηματικού χρόνου (σημαντικά πάντα στη μεγάλη

20 συγγραφείς σε

φόρμα και δη στο αστυνομικό μυθιστόρημα), χτίσιμο σασπένς και κορύφωσης, κατανόηση και εμπλοκή του αναγνώστη. Φαίνεται πως οι τρεις παράλληλες υποθέσεις του αστυνομίου Γαλάνη μου έβγαλαν μεγαλύτερη πρόκληση απ' ό,τι στα προηγούμενα βιβλία μου. Το ίδιο και η αφηγηματική φωνή, που από βιβλίο σε βιβλίο νιώθω να μου «ξεγλιστράει» και να απαιτεί όλο και μεγαλύτερη ευελιξία. Και το χιούμορ φυσικά: πάντα μου αρέσει το χιούμορ. Υποδόριο, καυστικό ή λυτρωτικό, τόσο όσο. Τελικά, κάθε μυθιστόρημα είναι μια εντελώς καινούργια πρόκληση, στην οποία ελπίζεις να έχεις ανταποκριθεί επαρκώς και να αρέσει το βιβλίο στον αναγνώστη.

Ένα βιβλίο από την οπτική ενός σκύλου

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
Το καταφύγιο των ωραίων ψυχών
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Ηθελα από καιρό να γράψω ένα μυθιστόρημα με πρωταγωνιστή έναν ηλικιωμένο άντρα που ζει μόνος του και που όλη μέρα δεν μιλά με κανέναν γιατί απλούστατα δεν έχει κανέναν να του μιλήσει. Όπως επίσης ήθελα, αρκετά χρόνια τώρα, να γράψω ένα βιβλίο από την οπτική ενός

σκύλου, καθώς τρέφω ένα πάθος για τους σκύλους και μπορώ να καταλάβω πώς περίπου βλέπουν τον κόσμο. Οι δύο εντελώς ξεχωριστές ιδέες, δύο ανάμεσα σε αρκετές δεκάδες που έχω –όπως όλοι μας–, ενώθηκαν σε μία, εντελώς ξαφνικά και με φυσικό τρόπο. Επρεπε βέβαια να έχω στο μυαλό μου το βιβλίο και το βασικό στόρι και να τα επεξεργάζομαι λίγο-λίγο επί αρκετούς μήνες, αλλά τελικά ο ακριβής σκελετός της ιστορίας χτίστηκε και δεν είχα παρά να τη γράψω. Στο μεταξύ, προστέθηκε στους χαρακτήρες κι ένα φάντασμα (με τα οποία επίσης έχω μια στενή σχέση), καθώς και ένα κορίτσι που δεν τα πήγαινε πολύ καλά στη ζωή του – ένα λυπημένο κορίτσι. Και ήθελα όλο αυτό, το άθροισμά τους, η ιστορία, το τελικό αποτέλεσμα, να είναι καλό και αγαπητικό, να μην έχει «κακούς» μέσα, να μην έχει άσχημα και ανησυχαστικά πράγματα – ή, καλύτερα, τίποτε που να παραμένει άσχημο και ανησυχαστικό ως το τέλος. Να είναι ένα είδος μαλακού σιροπιού για τον βήχα. Ο όρος είναι «feelgood» και μακάρι να το πέτυχα – θα ήμουν στ' αλήθεια χαρούμενος και ιδιαίτερα υπερήφανος.

Πρόσωπα και ιστορίες πραγματικές και φανταστικές

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
Romantica
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

Δύο φίλοι –ένας δημοσιογράφος κι ένας συγγραφέας–, εβδομήντα ετών, όπως κι εγώ, αποφασίζουν να ακούσουν ξανά μια μαγνητοφωνημένη συνομιλία τους είκοσι πέντε χρόνια μετά. Αφορούσε τη συγγραφή ενός σκετς με θέμα το κλίμα της εποχής, το έτος 1973. Σε αυτό παρελαύνουν ένας παραδοσιακός τότε αριστερός που φλερτάρει με τη διαβόητη αμερικανική επιχορήγηση του Ιδρύματος Φορντ, ένας αναρχικός του «κίτρινου τύπου» με το προσωνύμιο «λεκές», ο πρώην πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, οι

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

πρώτο πρόσωπο

Α. Αποστολίδης

Γ. Αριστηνός

μπον βιβέρ και γκάνγκστερ του καθεστώτος των συνταγματαρχών, ένας νεαρός ηρωικός κομαντάντε και το δημιούργημά του, ο εικοσάχρονος «Σταύρος», ο ταχυδακτυλουργός Αλεξ Καρακάς, ο μπουκαδόρος Αριστοτέλης Βραχνός, ασφαλίτες και στάρλετ σ' ένα τσίρκο αναμνήσεων ενός επίδοξου συγγραφέα κι ενός δημοσιογράφου, που μαγνητοφωνούν τη συνομιλία τους ξαπλωμένοι στις σεζλόγκ της Πανσιόν Απόλλων.

Πρόσωπα και ιστορίες πραγματικές και φανταστικές. Κι ένα παιχνίδι με περιστατικά και ονόματα, όπως το εγκαινίασε πριν από χρόνια ο Γιάννης Μαρής. Κι εδώ, από την *Ερώica* της δεκαετίας του 1930 πάμε στο *Romantica* της δεκαετίας του 1970 – ένα καμπαρέ και μια πανέμορφη νεαρή στριπτιζέζ που μοιάζει με την Άννα Καρίνα με γούνα Black Diamond την ώρα που τα τανκς κυκλώνουν το Πολυτεχνείο.

Οι δύο συνομιλητές, ηλικιωμένοι πλέον, κι εμείς μαζί τους, ακούμε την παλιά εκείνη κασέτα γύρω από το καμπαρέ *Romantica* είκοσι πέντε χρόνια μετά την πρώτη ηχογράφησή της, γύρω από ιστορίες ακόμα παλιότερες. Μιας εποχής ρομαντικής, γεμάτης παγίδες για όλους.

Οκτώ αφηγήματα

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΡΙΣΤΗΝΟΣ
Η επιληψία της γλώσσας
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΣΤΙΑ

Ο τίτλος του βιβλίου είναι μια φράση που δανείστηκε

από ένα κείμενο του Γιώργου Χειμωνά. Δάνειο το οποίο εννοείται πως θα επιστρέψω «εντόκως» με ένα δοκίμιο που ετοιμάζω για τον συγγραφέα του «αδελφού».

«Επιληψία» λοιπόν, με την έννοια της έμφασης στη γλώσσα της πρωτοκαθεδρίας που διεκδικεί στη διάπλαση (οργάνωση και έκφραση) του λόγου της εγγενούς ικανότητάς της να ομιλεί, ακόμη και όταν το νόημα σχολάζει. Πιο πολύ όμως για τους σπασμούς που προκαλεί, σε ό,τι πάει να απονεκρωθεί σε οριστικό σχήμα, και να απολιθωθεί σε λογοτεχνικό στερεότυπο.

Ο τόμος περιλαμβάνει οκτώ αφηγήματα –κάποια δημοσιευμένα, τα περισσότερα ανέκδοτα–, τα οποία συγκλίνουν στην ιδέα του χρόνου που συστέλλεται και φθίνει και στη βία του θνήσκειν. Μια βία που απεικονίζεται όχι μόνο στη θεματική, αλλά στην ίδια τη δομή της φράσης, ή στη συντακτική άρθρωση της πρότασης. Πατι εκεί παίζονται όλα, και όχι στην τετριμμένη και ανιαρή ανάπτυξη του μύθου με τα λίπη που υποχρεωτικά σωρεύει. Αυτό είναι το γενικό πλαίσιο που καθορίζει εξάλλου το ύφος, τις εκδιπλώσεις και τις συστροφές του, τις παύσεις και τους επίμονους λόγιγκες. Η εμμονή μου αυτή, που δεν είναι αυτοαναφορική εκζητηση, ούτε νομισμός αντίκρου στη ρεαλιστική αναπαράσταση, δείχνει τον πρώιμο προσανατολισμό μου στη θεωρία της «γλωσσο-

λογικής στροφής» που αναποδογύρισε τον ιστορικισμό και την υποτιθέμενη αξία της μυθοπλασίας.

Θέλω τέλος να επιστήσω την προσοχή του αναγνώστη σε δύο αφηγήματα: το πρώτο έχει τον τίτλο «γάτες και πουλιά» και συνιστά μια μίμηση της τεχνικής, κυρίως όμως της non sense κοσμοεικόνας του Λούις Κάρολ. Σ' αυτό υποστηρίζω πως η δολιοφθορά (παράλυση ή ανατροπή) της γραμματικής τάξης δεν εμποδίζει ούτε την επικοινωνία ούτε την ανασκαφή της παράλογης και δυσώδους εσωτερικής μας ζωής. Στο «ουκρανικό», κείμενο εμπνευσμένο από τον ομώνυμο πόλεμο, περιγράφεται με τρόπο αμεσίτευτο, κάποτε νατουραλιστικά ωμό, με παραθέματα από την ιατροδικαστική αργκό, η ανθρώπινη βία, η ωμοφαγία της, χωρίς υπερβολή.

Διέτρεξα στιγμές της νεότητάς μου

ANNA DAMIANIΔΗ
Δυο καλοκαίρια και μισό φθινόπωρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Τέσσερις φίλες, μαθήτριες καλού ιδιωτικού σχολείου στην Αθήνα, στην τελευταία τάξη, ετοιμάζονται για τις εξετάσεις αποφοίτησης και τις εξετάσεις εισαγωγής στο Πανεπιστήμιο, όπως ήταν το σύστημα στην

αρχή της δεκαετίας του 1970. Η επιτυχία είναι απαραίτητη για την αξιοπρέπεία τους απέναντι στις απαιτητικές οικογένειες, που έχει η καθεμιά τις δικές της δυσκολίες και τις δικές της ιδιαίτερες απαιτήσεις. Εκείνο που τις απασχολεί πρωτίστως όμως, είναι τα ερωτικά τους, ή η έλλειψη των ερωτικών τους, πράγματα που πρέπει να μείνουν απολύτως μυστικά από κάθε οικογένεια. Είναι εποχή απαγορεύσεων, ειδικά για τις νέες γυναίκες. Οχι πολύ μακρινή, αλλά πολύ διαφορετική από τη σημερινή, με τη μεγάλη και γενική καταπίεση της χούντας, την προσβολή που είναι η χούντα για κάθε ατομική αξιοπρέπεια, και τις μικρότερες, ή μάλλον τις ατομικές πιέσεις των οικογενειών και του σχολείου. Μέσα στην καθημερινότητα αυτής της προσπάθειας, που την ξέρουν καλά όλες οι γενιές τλειόφοιτων δευτεροβάθμιας, το πιο συγκλονιστικό γεγονός είναι η φιλία που χιτίζεται μεταξύ τους.

Η ιστορία είναι πολύ απλή, βασισμένη στις σχολικές μου αναμνήσεις. Δεν μοιάζουν ωστόσο οι φίλες αυτές μ' εμένα και τις δικές μου φίλες. Είναι φανταστικοί χαρακτήρες, εμφανίστηκαν κάποια στιγμή στα γραπτά μου, σε κείμενα με αβέβαιη τελική μορφή τα οποία συσσωρεύονταν τις δεκαετίες που εργαζόμουν ως δημοσιογράφος και, συναντώντας τες ξανά, τις συμπάθησα. Μαζί τους διέτρεξα στιγμές της νεότητάς μου, μπόρεσα να γελάσω με καταστάσεις που υπήρξαν δύσκολες, ξεπέρασα δράματα, νοστάλησα μέρη της πόλης, κυρίως στιγμές αφέλειας. Ελπίζω να τις συμπαθήσουν και οι αναγνώστες.

Θέτοντας επιστημολογικά ερωτήματα

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΡΟΛΙΑΣ
Εξισώσεις
ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

Ο CP Snow στη δεκαετία του 1950, στο σημαντικό έργο του «Οι δυο κουλτούρες», επεσήμανε πως ενώ θεωρείται κάποιος «απολίτιστος» αν δεν έχει λάβει τη μέθεξη των κλασικών συγγραφέων και ποιητών, είναι απόλυτα αποδεκτό

να μην έχει διαβάσει ή να μην έχει καταλάβει το δεύτερο θερμοδυναμικό αξίωμα. Το σχίσμα αυτό μεταξύ θεωρητικής και θετικής κουλτούρας, η διαφορά μεταξύ του τρόπου με τον οποίο αντιμετωπίζεται η θετική κουλτούρα στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο και στο πλαίσιο της διανοήσης βρίσκεται στον πυρήνα της σκέψης που με έκανε να γράψω τις *Εξισώσεις*. Στο βιβλίο με μια υβριδική μορφή παρατάσσονται ιδέες από τη σύγχρονη Φυσική συνδεδεμένες με ένα πλαίσιο μιας κλασικής αφήγησης: Ένας επιστήμονας εκδίδει και σχολιάζει τις σημειώσεις του καθηγητή του και τα σχόλιά του εκφράζουν όχι μόνο τη δύσκολη σχέση που είχαν μεταξύ τους, μα και τον τρόπο με τον οποίο αναπτύσσονται η επιστήμη και η γνώση, είτε κάποιος είναι ευφυής είτε απλώς ένας συνηθισμένος επιστήμονας. Κέντρο της αφήγησης είναι μια ιστορία του Μπόρχες, «Πιερ Μενάρ, ο συγγραφέας του Δον Κιχώτη», σε επιστημονική μεταγραφή που σκοπός της είναι να θέσει επιστημολογικά ερωτήματα για τη σημερινή σύγχρονη επιστήμη σε σχέση με την κλασική επιστήμη του παρελθόντος.

Αναφορά στους άλαλους και ταπεινούς της Ιστορίας

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΖΟΥΡΓΟΣ
Παλιές και νέες χώρες
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Πρόκειται για μια ερωτική ιστορία στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, που διαδραματίζεται σε τρεις πόλεις, Θεσσαλονίκη, κατά κύριο λόγο, Αθήνα και Ερμούπολη. Πέρα από τη χαρτογράφηση μιας μακρόχρονης σχέσης, στο μυθιστόρημα απεικονίζονται όψεις της καθημερινής ζωής του αστικού χώρου, αντιλήψεις, περιπέτειες και πολιτικές του Ελληνικού Βασιλείου, κοινωνικές αντιθέσεις και ιδεολογίες μιας εποχής που από κάποιους ονομάστηκε *ευτυχισμένη*. Στο μυθιστόρημα η υποτιθέμενη Μπελ Επόκ δεν είναι δεδομένη για όλους. Μέσα από τα προσωπικά πάθη, το διαφορούμενο της ανθρώπινης φύσης, τις αβυσσαλέες αντιθέσεις εχόντων και εξαθλιωμένων, σκιαγραφούνται χαρακτήρες που συνομιλούν υπόγεια με τα μεγάλα οράματα και τις διαψεύσεις ενός αιώνα στον οποίο άφησαν αποτύπωμα η βιομηχανική επανάσταση, ο Ντοστογιέφσκι αλλά και ο Ιούλιος Βερν, που ονειρεύτηκε ένα τεχνολογικό μέλλον στα πρότυπα του δυτικού ανθρώπου της εποχής.

Είναι το ενδέκατο μυθιστόρημά μου και συνομιλεί με το παρελθόν, όπως και τα περισσότερα βιβλία μου. Η ιστορική πραγματικότητα διαπλέκεται με τις ονειρικές απολήξεις των χαρακτήρων που φιλοξενούνται στις σελίδες του. Απαραίτητο συμπλήρωμα του βιβλίου, αν όχι οργανικό του κομμάτι, είναι η αναφορά στους άλαλους και ταπεινούς

της Ιστορίας, στις υπηρετίες εν προκειμένω, αλλά και στους φάρους και στις προβολές των ανθρωπίνων λογισμών στα θαλασσινά ταξίδια και στα κύματα. Στο θεματικό κέντρο, πάντως, κυριαρχούν η εξιστόρηση της σχέσης ανάμεσα σε έναν ονειροπόλο άνδρα και μια δυναμική γυναίκα, η δύναμη της αγάπης αλλά και η διαδικασία της φθοράς της. Την ώρα που πέφτει η αυλαία, η επίγευση της μοναξιάς δέχεται ακατάλυτη.

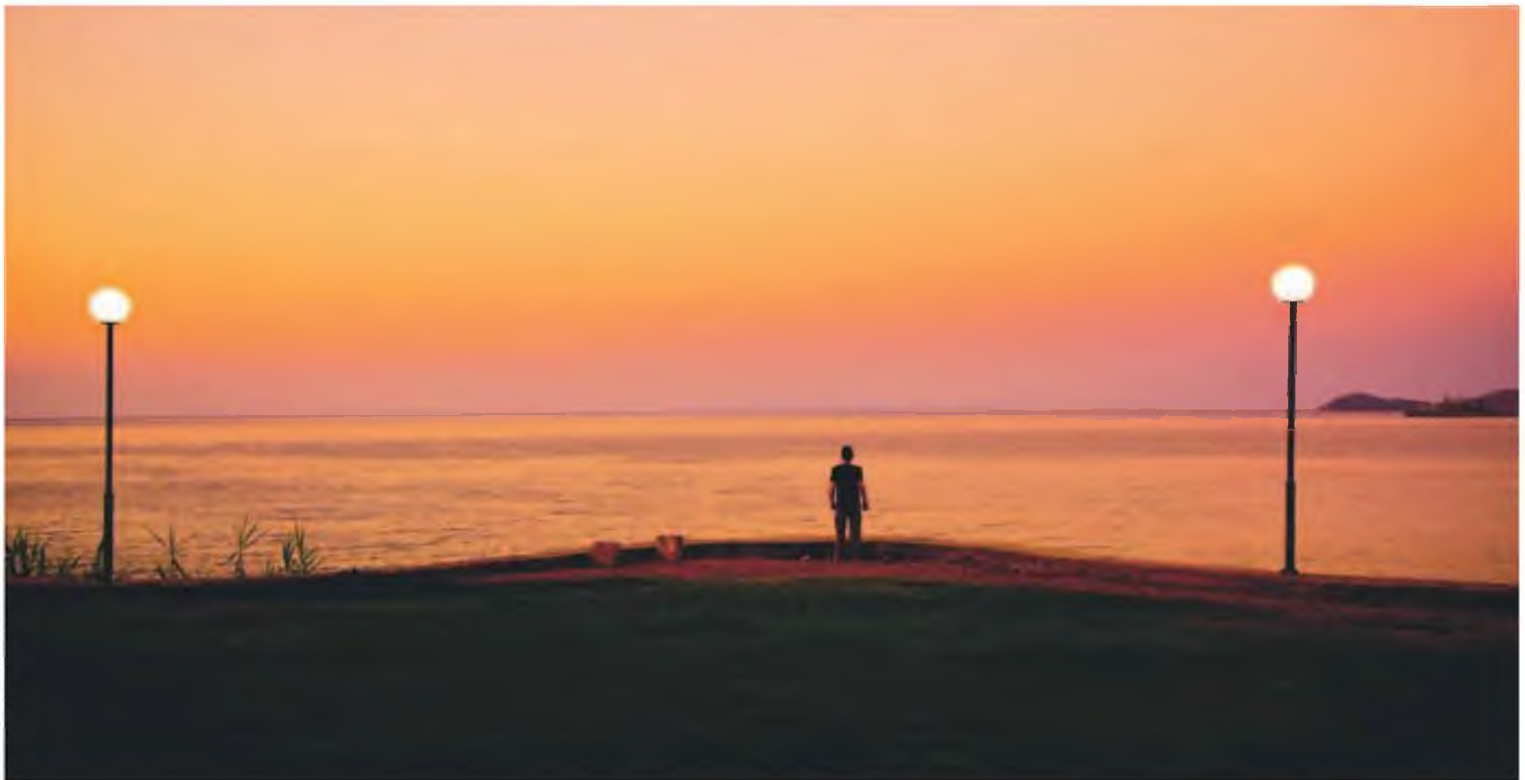
Μια συνολικότερη πτώση

ΤΑΚΗΣ ΚΑΜΠΥΛΗΣ
Το κόμμα του καλού θεού
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Το βιβλίο πραγματεύεται τη γέννηση ενός κόμματος υπό σαφή θρησκευτική επιρροή και με άφθονη χρηματοδότηση από ομάδα μαϊκήνων.

Σε ημερολογιακή γραφή, του ψευδο-επαγγελματία της πολιτικής επικοινωνίας και επίκουρου καθηγητή της Νομικής Μάνου Καρανυρή, ο οποίος αναλαμβάνει με τον συνέταιρό του να οργανώσει και να υποστηρίξει την προεκλογική πορεία του καλού θεού, σ' ένα περιβάλλον όπου το συστημικό πολιτικό σύστημα φυλλοροεί λόγω εγγενών αδυναμιών και αναξιοπιστίας.

Τον Μ.Κ. δεν τον λες συμμαθητή. Πολλοί από όσους έχουν ασχοληθεί με τον συγκεκριμένο χώρο θα τον βρουν μάλλον

οικείο, όχι μόνο στα επαγγελματικά αλλά και στα προσωπικά του. Θαμώνας και θιασώτης της ιδεολογίας της «Πλατείας» – μία είναι η πλατεία– όπου ο κυνισμός και το «φαίνεσθαι» έχουν δημιουργήσει τα ηθικά αντίβαρα μιας συνολικότερης πτώσης. Τη βιώνει άλλωστε και με τις διαλυμένες σχέσεις με τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Ο καταλύτης που θα επιταχύνει την πορεία των πραγμάτων, επαγγελματικά και προσωπικά, είναι η υπόθεση σεξουαλικής κακοποίησης φοιτήτριας σε βάρος διδάσκαλου καθηγητή της Νομικής, τη διερεύνηση της οποίας η Κοσμητεία αναθέτει στον Μ.Κ. με σαφείς εντολές. Στο περιβάλλον της χριστουγεννιάτικης Αθήνας, που υποφέρει από πρωτοφανή ζέστη και πολύμηνη ανομβρία, προσωπικά και επαγγελματικά γίνονται ένα κουβάρι ιδίως όταν με πολλούς τρόπους διαπλέκονται μεταξύ τους αφού το μόνο που έχει μείνει όρθιο είναι το έοχατο: η προσωπική στάση.

Είναι το τρίτο μυθιστόρημά μου και, νομίζω, αρκετά διαφορετικό από τα προηγούμενα, όχι μόνο λόγω της φόρμας αλλά και του ύφους.

Αναπόφευκτα σκωπτικό (αυτό προσπάθησα) και τελικά ελπιδοφόρο (αυτό είχα ανάγκη) επειδή η ελπίδα πολλές φορές φωλιάζει κάτω από τη μύτη μας.

Αναγκαστική μέθοδος επιβίωσης και αυτοπροστασίας

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΑΛΑΝΔΡΑΚΗΣ
Δυναμώστε τη μουσική, παρακαλώ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΟΛΙΣ

Ο Χάρης Ανδρεάδης θα σταλεί στο Σαράγεβο τον Ιούνιο του 1992 ως πολεμικός ανταποκριτής ενός μεγάλου, ιδιωτικού καναλιού. Εκεί θα καλύψει τις εμπόλεμες συγκρούσεις ύστερα από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης.

Τότε δεν μπορούσε να γνωρίζει πόσες μέρες θα περνούσε εκεί, στη μακροβιότερη πολιορκία πρωτεύουσας στην ιστορία του σύγχρονου πολέμου.

Σταδιακά θα δει τις αντοχές του μπροστά στο κρύο, στον φόβο και στον πόνο, που παρατηρεί κάθε μέρα στα πρόσωπα των ντόπιων, να μειώνονται μέχρι να εξαντληθούν.

Μ. Μαλανδράκης

Ενα πολύνεκρο, αιματηρό επεισόδιο που θα ζήσει από κοντά γίνεται η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι. Ο Χάρης αποφασίζει να επιστρέψει μόνιμα στην Αθήνα και να αποσυρθεί από το πολεμικό ρεπορτάζ.

Εναν χρόνο αργότερα, ο ιδιωτικός σταθμός του προτείνει μια απρόσμενη επαγγελματική προοπτική: να μεταπηδήσει στην ψυχαγωγία και να

αναλάβει την παρουσίαση ενός μουσικού τηλεπαιχνιδιού. Ο Χάρης δέχεται και τα πάντα αλλάζουν.

Με έναν ρυθμό γρήγορο, ξέφρενο και κινηματογραφικό, παρακολουθούμε τον Χάρη να στροβιλίζεται σε μια νέα πραγματικότητα, γεμάτη κάμερες, φώτα, κοσμικά πάρτι και μουσική.

Θέλησα και προσπάθησα να ασχοληθώ με τα μεγάλα μεγέθη που υπερβαίνουν το άτομο και καθιστούν τη ροπή του προς την επιφάνεια και τον υλισμό αναγκαστική μέθοδο επιβίωσης και αυτοπροστασίας. Νομίζω πως συμμερίζομαι την ανάγκη.

Ενας διπλός μονόλογος

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ
Ο Πέτρος της Μάνης
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

Ενας διπλός μονόλογος είναι *Ο Πέτρος της Μάνης και το φάσμα των φατριών*, το νέο μου βιβλίο, θεατρικό εγχείρημα και αυτό, όπως και τα τρία προηγούμενα: *Μηλιά μου αμίλητη*, *Ενας λόγος σε έξι φωνές*, *Το μάγουλο της Παναγίας*: Αυτοβιογραφική εικασία του Γεωρ-

Π. Μπουκάλας

γίου Καραϊσκάκη, και Ο Χριστός στα χιόνια: Εφτά νύχτες στον κόσμο του Αντρέι Ταρκόφσκι. Στα ποιήματά μου συνυπολογίζω τη *Μηλιά* και τον Χριστό, στις πεζογραφικές δοκιμές μου τα δύο κείμενα με τους πρωταγωνιστές της Επανάστασης του 1821 στο κέντρο τους.

Και του Καραϊσκάκη η μνήμη και του Πετρόμπεη είναι συρραμμένα με ερωτήματα στα οποία η ιστοριογρα-

φία δεν έχει δώσει οριστική απάντηση. Ποιος σκότωσε τον Ρουμελιώτη καπετάνιο, Οθωμανός ή Έλληνας; Ηξερε ο ηγέτης των Μανιατών ότι ένας γιος του και ένας αδερφός του, ο Γεώργιος και ο Κωνσταντίνος, σκοπεύουν να σκοτώσουν τον Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια;

Η λογοτεχνία αναμοχλεύει, αναψηλαφεί, αναστοχάζεται. Φαντάζεται, επινοεί, εικάζει. Δεν δικάζει. Γι' αυτό και είναι διπλός ο μονόλογος στον *Πέτρο της Μάνης*. Διηγείται ο Πετρόμπεης, μέσα από τα (φανταστικά) ενθυμήματά του, διηγείται όμως και ο γιατρός Απόστολος Μαυρογέννης, ο παραλήπτης των ενθυμημάτων αυτών, που η μυθοπλασία τον ορίζει ως φανατικό συλλογέα και αναγνώστη απομνημονευμάτων και ιστοριογραφημάτων για τον Αγώνα. Δεν είναι πάντως εξ ολοκλήρου πλάσμα του μύθου ο σπουδαγμένος στην Ιταλία γιατρός: πολέμησε το '21, πολέμησε και το

1854 στην επανάσταση της Ηπείρου, και γνώριζε όντως τον Πετρόμπεη. Εζησε δε 114 χρόνια, εξ ου και ο χαρακτηρισμός του ως «παπού όλων των Ελλήνων» από την αθηναϊκή εφημερίδα *Νέον Αστυ* το 1906, έτος του θανάτου του.

Το παρηχητικό «φάσμα των φατριών» είναι θραύσμα από την «Πολιτική Διαθήκη» του Πετρόμπεη. Την υπαγόρευσε στον γραμματικό του το 1842, με τον φόβο ότι πεθαίνει, πρωτοδημοσιεύτηκε όμως το 1903, στην εφημερίδα της Τεργέστης *Νέα Ημέρα*.

Εκεί ο Μανιάτμπεης δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν γνώριζε τίποτε για τον σχεδιαζόμενο φόνο, αλλά και ότι δεν ξέριε πώς θα αντιδρούσε αν είχε πληροφορηθεί οτιδήποτε. Η συνέχεια στις σελίδες του βιβλίου, αλλά και στη σκηνή του θεάτρου Studio Μαυρομιχάλη, όπου παίζεται ο «Πετρόμπεης», σκηνοθετημένος από τον Φώτη Μακρή.

Ανάμεσα στο υπερβατικό δράμα και την πολιτική σάτιρα

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
Η Μνήμη του Πάγου
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ο τρίτος τόμος της τριλογίας *Ο Δράκος της Πρέσπας* αφηγείται την εμφάνιση ενός δράκου στη Μεγάλη Πρέσπα, τη λίμνη που μοιράζονται η Ελλάδα, η Βόρεια Μακεδονία και η Αλβανία. Κάθε όχθη αντιλαμβάνεται τελείως διαφορετικά τις εκδηλώσεις του τέρατος, τη μορφή του, την προέλευσή του, τις προθέσεις του, ακόμη και τις μεταβολές που προκαλεί στο κλίμα και στο φυσικό περιβάλλον. Στον πρώτο τόμο περιγράφεται το δρακολογικό φαινόμενο όπως το αντιλαμβάνεται η ελληνική πλευρά – ασταμάτητη βροχή, αδρανής βάλτος, βιασμοί και κτηνωδίες. Στον δεύτερο τόμο γνωρίζουμε την οπτική της Βόρειας Μακεδονίας – ξηρασία και ερημοποίηση, αδηφάγα άμμος, μυστηριώδεις εξαφανίσεις ανθρώπων. Στον τρίτο τόμο μαθαίνουμε την αλβανική εκδοχή – παγετός, χωριά πνιγμένα στο χιόνι, κατακρουρημένα θύματα.

Εχουμε ήδη πληροφορηθεί από τον πρώτο τόμο ότι ο «δράκος» γίνεται προκάλυμα

για παράνομες δραστηριότητες και εγκλήματα, αξιοποιείται πολιτικά και οικονομικά. Στον δεύτερο τόμο γίνεται φανερό ότι τα τρία κλιματικά φαινόμενα είναι πραγματικά και όχι αποκηρύματα της φαντασίας των δρακολόγων που τα μελετούν, και συνυπάρχουν ταυτόχρονα. Εκείνο που παραμένει ανεξιχνίαστο είναι το πώς κάθε όχθη βλέπει μόνο ένα από αυτά – είτε βροχή είτε έρημο είτε πάγο. Αυτή την απάντηση, αλλά και πολλές ακόμη, θα δώσει ο τρίτος τόμος. Η δράση γίνεται καταγιστική, η fantasy μυθοπλασία εντονότερη – ειδικά όταν περιγράφονται οι περιπέτειες των τοξοτριών και των ιερειών δρακολόγων τούτης της όχθης –, αλλά και ο πολιτικός σχολιασμός αιχμηρότερος, καθώς ξετυλίγεται το κουβάρι που οδηγεί στη λύση. Το έργο ισορροπεί ανάμεσα στο υπερβατικό δράμα και την πολιτική σάτιρα, υπηρετώντας πρωτίστως τη γοητεία του μύθου και του προκλητικού διανοητικού παιγνιδιού.

Ένα σπονδυλωτό μυθιστόρημα

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Φλόρες Μπλαντ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Η πλοκή του βιβλίου διαδραματίζεται λίγο πριν και λίγο μετά τη βικτωριανή περίοδο. Πρόκειται για την ιστορία τεσσάρων διαφορετικών χαρακτήρων σκορπισμένων σε ευρωπαϊκές πόλεις οι οποίοι προσπαθούν να αλλάξουν την προδιαγεγραμμένη μοίρα τους σε μια ήπειρο που βρίσκεται κάτω από τεκτονικές αλλαγές, και σχεδόν τα καταφέρνουν κατά διαστήματα, μέχρι που βρίσκονται αντιμέτωποι με κάτι μεγαλύτερο από αυτούς και τα όνειρά τους και η επαναφορά στην πραγματικότητα είναι βάνουση και ακαριαία. Η συγγραφή του βιβλίου κράτησε τέσσερα χρόνια και δουλεύσαν παράλληλα με τις συλλογές διηγημάτων μου που κυκλοφόρησαν. Λειτουργούσε κατά διαστήματα σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης από τη θεματική των άλλων βιβλίων που στεγάζονταν κάτω από το τρίπτυχο βουνό / σκοτάδι / ομίχλη μέχρι που κατέληξε και αυτό να έχει άθελά του στοιχεία σκοτεινά και σκληρά μέσα του. Αρχικά ήταν ένα μικρό διήγημα, που με τον καιρό μεγάλωσε και έγινε ένα σπονδυλωτό μυθιστόρημα με κύρια χαρακτηριστικά του την πυκνή γραφή, τον γρήγορο ρυθμό, την παράθεση και καταγραφή αμέτρητων περιχών, μνημείων, γεωγραφικών σημείων και σημαντικών προσωπικοτήτων ή γεγονότων. Το

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

έργο συνομιλεί με τα προηγούμενα βιβλία μου στη βάση που επιδιώκει να μην ξεχάσω τα βιώματά μου και να δώσω το μέγεθος σε φαινομενικά ασήμαντα γεγονότα, τα οποία στα μάτια μου έμοιαζαν κομβικά και βαρύτερης σημασίας από όσα μας διδάσκει η σχολική Ιστορία.

Ένα βιβλίο-παζλ για την εξερεύνηση

ΙΩΑΝΝΑ ΝΤΟΥΜΠΡΟΥ
Αρκτικός
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Ο Αρκτικός προέκυψε από το πουθενά. Είχα διαβάσει ένα ποστ για ένα πλοίο-φάντασμα που χάθηκε στον Αρκτικό Κύκλο και μου είχε εξάψει την περιέργεια. Βούτηξα στην έρευνα δίχως να ξέρω τι ψάχνω. Υστερα από μερικούς μήνες, άκουσα την ηρωίδα μου να λέει την πρώτη πρόταση

Ι. Ντούμπρου

του βιβλίου μέσα στο κεφάλι μου, και αυτό ήταν. Εκ των υστέρων, συνειδητοποιώ πως ο Αρκτικός είναι ο Βόρειος Πόλος του πρώτου μου βιβλίου.

Στη *Βορινή Παραλία*, ένα νεαρό ζευγάρι παρατείνει τη διαμονή του σ' ένα απομονωμένο νησί του Ινδικού Ωκεανού και η αφηγήτρια παγιδεύει τον αναγνώστη μέσα στο ταραγμένο μυαλό της. Στον *Αρκτικό*, ένα ηλικιωμένο ζευγάρι ταξιδεύει με πυρηνικό παγοθραυστικό στον Αρκτικό Κύκλο, και η ηρωίδα μάς παίρνει μαζί της στο πλοίο, σε ένα μαγικό τουρ στον κόσμο της. Την ακολουθήσα, περνούσα καλά και ήθελα να δω τη συνέχεια της ιστορίας. Επρεπε να γράφω τα κεφάλαια όπως της έρχονταν, να εξερευνώ τα πιο απρόσμενα πράγματα, ανοίγοντας δεκάδες πόρτες χωρίς να ξέρω πού οδηγούν – στην έρημο, στην Αγία Πετρούπολη, μέσα στο μυαλό ενός γορίλα. Ο *Αρκτικός* είναι ένα βιβλίο-παζλ για την εξερεύνηση, τη ζωή και το θάμπος τού να υπάρχουν. Fun fact για μένα: δεν έχω πάει ποτέ σε καζίνο. Να, όμως, που έγραψα ένα βιβλίο

σαν τον *Αρκτικό*. Η δημιουργικότητα απαιτεί ρίσκο, θα έλεγε κι η ηρωίδα μου. Το πήρα.

Η μοναδική διέξοδος από τη δυστοπία είναι ο έρωτας

ΝΙΚΟΣ ΞΕΝΙΟΣ
Άλλοτε κοίτη: εκεί που χάθηκε η βλάστηση
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΙΤΙΚΗ

Το μυθιστόρημά μου φέρει, δυνάμει, τα γνωρίσματα κειμένου ενός graphic novel, ενώ η προβληματική του το κατατάσσει ως climate fiction. Ο γεωγραφικός χώρος όπου διαδραματίζεται είναι μια φανταστική κοιλάδα, στο κέντρο της οποίας κάποτε υπήρξε ένας ποταμός. Οι ήρωες είναι γεννημένοι στις αρχές του 21ου αιώνα, όμως η πλοκή κινείται έως το 2050, αφού πλέον η βλάστηση εξαφανίζεται από προσώπου γης και αφού

δαιμόνων στην ίδια ακριβώς κοιλάδα: η πρώτη θα λάβει χώρα στον 19ο αιώνα, ενώ η τελευταία θα συμπέσει χρονικά με τη σύγκρουση του αυταρχικού καθεστώτος και των ακτιβιστών οικολόγων. Τουλάχιστον αυτή είναι η αφήγηση της Κυβέλης, του κεντρικού χαρακτήρα του μυθιστορήματος. Όμως, ο αδελφός της Κυβέλης έχει να καταθέσει ένα διαφορετικό αφήγημα. Μια δημοσιογράφος θα αναλάβει ν' ανασυστήσει την αλήθεια των πραγμάτων. Το πρόβλημά της θα είναι πώς να συνθέσει τις διαφορετικές αφηγήσεις σε μian ενιαία, πειστική ιστορία.

Αλλά και το πρόβλημα του συγγραφέα είναι ανάλογο: προσδίδοντας χαρακτηριστικά σε μια μετακατακλυσμιαία εποχή, αυτομάτως αποκλείω χίλιες δυο άλλες εκδοχές. Σκηνοθετώντας το κοντινό μέλλον, κάνω αναγωγή στο απόλυτο της κερδοσκοπίας, της καταστολής και του ελέγχου που κατ' εμέ συνδέονται αιτιολογικά με το ζήτημα. Συνθέτοντας φουτουριστικές συνθήκες απομόνωσης, ξηρασίας και πνευματικής χειραγώγησης, κρούω κάποιον κώδωνα κινδύνου. Εκ των πραγμάτων, οι επαναστάσεις και οι εμμονές των ηρώων μου δεν είναι παρά προεκτάσεις μιας δικής μου εμμονής: πως η μοναδική διέξοδος από τη γενική δυστοπία είναι ο έρωτας. Πα τη φύση και για τον άνθρωπο μέσα σ' αυτήν.

Με φόντο τη συλλογική Ιστορία της Αν. Ευρώπης

ΑΚΗΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΣ

Η τελευταία αρκούδα του δάσους

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

«Ο Νίκος κι ο Θοδωρής μωρά, μαζί στην ίδια πράσινη κούνια. [...] Ο Νίκος κι ο Θοδωρής κάτω από την Πύλη των Λεόντων στις Μυκήνες με τον ήλιο στο πρόσωπο. Ο Νίκος κι ο Θοδωρής με μαγιό στην παραλία του Κιάτου – δυο κεφάλια διαφορά. [...] Ο Νίκος κι ο Θοδωρής διαβάζουν *Λούκυ Λουκ* στη βεράντα. Ο Νικηφόρος κι ο Θοδωρής δίπλα στην τοιχοκολλημένη λίστα επιτυχόντων του Lower στο φροντιστήριο – ίδιο μπόπια. Από τις φωτογραφίες λείπει η μάνα (εκτελεί χρέη φωτογράφου),

Ν. Ξένιος

εγκαθιδρύεται ένα απόλυτα αυταρχικό καθεστώς.

Η δύναμη της βλάστησης θα εκδηλωθεί με μυστηριώδεις εμφανίσεις βλαστικών

Α. Παπαντώνης

❏ λείπει κι ο πατέρας ("Ο πατέρας σας πριν ακόμα γεννηθείτε έλειπε", τα λόγια της μάνας)».

Η ιστορία των δυο αδερφών ξεκινά με την επιστροφή του μεγαλύτερου, του Νίκου, από τη Βοσνία το '95, όπου συμμετείχε με την ακροδεξιά ΕΕΦ στον εμφύλιο. Ο μικρότερος αδερφός, ο Θοδωρής, τον υποδέχεται και μας εξιστορεί τη μεταμόρφωσή του σε Νικηφόρο ήδη από τα σχολικά χρόνια της δεκαετίας του '80 μέχρι και την Αθήνα των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004.

Με φόντο μνήμες ενός πολέμου που παραμένει ανεπούλωτη πληγή, ο Θοδωρής καλείται να διαχειριστεί τη σταδιακή απώλεια του μεγάλου αδερφού, τη σταθερή απουσία του πατέρα, μια αφοπλισμένη μητέρα, τις ατελέσφορες ερωτικές του σχέσεις – την πραγματικότητα, που αλλάζει διαρκώς γύρω του. Έτσι, αφήγηση γίνεται η ηχώ των ερωτήσεων που δεν κατάφερε να κάνει και των απαντήσεων που του δόθηκαν χωρίς να τις ζητήσει.

Η νουβέλα αυτή συνιστά (μαζί με τα *Καρυότυπος* και *Ρηχό νερό, σκιές*) μια άτυπη τριλογία πεζών που έχουν σταθερή ρίζα στη συλλογική Ιστορία της Αν. Ευρώπης και καταπιάνονται με το πώς αυτή διαμορφώνει το ατομικό βίωμα.

Αποχωρίζομαι τα βιβλία μου

ΘΑΝΟΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ
Διασκευή του εαυτού μου στις 06:30
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η *Διασκευή του εαυτού μου* στις 06:30 συγκεντρώνει το σύνολο των βιβλίων μου στο διάστημα μιας σαρακονταετίας (1983-2023). Οι τρόποι, οι εποχές και τα κείμενα δίνουν μια συνολική εικόνα του μέχρι στιγμής έργου, ωστόσο, ο αναγνώστης ενδέχεται να διαβάσει το βιβλίο ως ένα σπονδυλωτό κείμενο. Συγχρόνως, η έκδοση ενσωματώνει το καινούργιο μου βιβλίο, που δίνει και τον τίτλο στον συγκεντρωτικό τόμο.

Επομένως, όλα είναι εδώ: ποιήματα, πεζομορφα κείμενα, ποιητική πρόζα, αποσπάσματα, σημειώσεις, δοκίμιο, εγγραφές, ίχνη, αναγνώσεις,

Θ. Σταθόπουλος

αναφορές, θραύσματα, η ποιητική του αρχείου και η αρχή της διακειμενικότητας – η έννοια του κειμένου ως επικράτεια σημείων.

Στο καινούργιο μου βιβλίο αποχωρίζομαι κομμάτια του εαυτού μου διασκευάζοντάς τον στην αυγή της μέρας. Στην ουσία, πρόκειται για τη συνέχεια του προηγούμενου βιβλίου μου *Εισαγωγή στη μέρα* (2021). Ο κόσμος έρχεται στα μάτια μου με τη μορφή θραυσμάτων – κάτι το οποίο είναι, κατά κάποιον τρόπο, σήμα κατατεθέν της δουλειάς μου. Ο,τι με απασχόλησε στο παρελθόν δεν φτάνει σ' ένα τέρμα, αλλά ορίζεται μέσα από στάδια πέν-

θους. Ως εκ τούτου, θα έλεγα ότι πρόκειται για ενός είδους ελεγεία. Με τον συγκεντρωτικό τόμο αποχωρίζομαι τα βιβλία μου, αναθεωρώντας τα και δίνοντάς τους την οριστική τους μορφή. Δηλαδή, τη νεκρική τους μάσκα.

Ένα μυθιστόρημα αυτομυθοπλασίας

ΑΛΕΞΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ
Υπήρξα τόσο άλλοι
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Το βιβλίο είναι μυθιστόρημα αυτομυθοπλασίας, μέσα από ντοκουμέντα της ζωής.

Α. Σταμάτης

Ο αφηγητής (εγώ) από το δι-
αμέρισμά μου, στην Αθήνα
τού σήμερα, βρίσκομαι αντι-
μέτωπος με τη λευκή σελίδα.
Ο κέρσορας στον υπολογιστή
αναβοσβήνει, ενώ έρχονται
τα νέα για τον Κόβιντ, την πο-
λιτική, την εισβολή στην Ου-
κρανία. Η έμπνευση μοιάζει
πρόσκαιρα να με εγκαταλεί-
πει. Δεν έχω βρεθεί ξανά σε
παρόμοια θέση. Ασυναίσθητα
σχεδόν, σκαλίζω το παρελθόν.

Το βιβλίο αυτό είναι μια
συλλογή από ψηφίδες προ-
σωπικών αναμνήσεων. Ενας
εσωτερικός μονόλογος αυτο-
βιογραφικών προεκτάσεων,
ένα οδοιπορικό από τα παιδι-
κά χρόνια έως σήμερα, όπου η
φαντασία διαχέεται στο βίωμα
και το αντίθετο.

Υπάρχουν πολλά: η πρώτη
νεότητα, οι σχέσεις της οικο-
γένειας, ο ιδιαίτερος δεσμός
με τη μητέρα, η ζωή στο σχο-
λείο, οι πρώτες παραβατικές
συμπεριφορές, το ποδόσφαι-
ρο, τα στέκια, η μετάβαση
στο Πολυτεχνείο, οι ποικίλοι
εθισμοί, η ροκ, τα ταξίδια, οι
διανοούμενοι που με καθόρι-
σαν, οι πρώτες ποιητικές συλ-
λογές και τα μυθιστορήματα,
η περιπέτεια της Αγγλίας, η δι-
αδρομή Εξάρχεια - Κολωνάκι,
οι απώλειες, η γνωριμία με την
Εύα, το μέγαλωμα του Ερμή, ο
σύγχρονος ψηφιακός κόσμος.

Από τους κήπους της μνή-
μης αναδύονται καταστάσεις:
ο έρωτας, ο θάνατος, η σω-
ματική φθορά, η ασθένεια,
ο εθισμός, η γέννηση ενός
παιδιού, τι σημαίνει ενεργός
καλλιτέχνης, πώς και γιατί σε
κατακτούν οι λέξεις, η φήμη,
η μοναξιά, οι υπαρξιακές αντι-

παράθεσεις, το οικογενειακό
τραύμα. Μια άνω τελεία στους
καθαρά μυθοπλαστικούς κό-
σμους, μια φιλοξενία στα έν-
δον της πραγματικότητας. Το
βιβλίο είναι ένας τρόπος να
βιώνουμε τον Άλλο σαν ένα
ον παρόμοιο με τον εαυτό μας:

Όταν μιλώ για τον εαυτό
μου, μιλώ για σένα.

Θραύσματα του περασμένου αιώνα από το Παγκράτι

ΧΡΥΣΑ ΦΑΝΤΗ

Οδός Ευτυχίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΜΙΛΗ

Στο μυθιστόρημα με τον τίτλο
Οδός Ευτυχίδου τα μεν πρόσω-
πα αποτελούν προϊόν επινό-
ησης, τα δε γεγονότα μέρος
της ιστορίας της. Ο αφηγη-
τής, ένας ώριμος άντρας κο-
ντά στα εβδομήντα, ανατρέ-
χοντας στο παρελθόν και στις
μήνες από τα παιδικά και τα
εφηβικά του χρόνια έρχεται
αντιμέτωπος με ερωτήματα
που δεν έθεσε όταν αυτά μπο-
ρούσαν ίσως να απαντηθούν.
Μέσ' από έναν νοερό διάλο-
γο με τον εαυτό του και τους
οικείους του, και ένα πακέτο
με επιστολές του πατέρα του
από τον καιρό του Εμφυλίου,
ποικίλες εικόνες αναβιώνουν,
από τη γέννηση και την ενη-
λικιώσή του σε ένα αθηναϊκό
διαμέρισμα της δεκαετίας του
'60 μέχρι τις μέρες μας.

Στην *Οδό Ευτυχίδου*, όπως
και στο πρώτο μου μυθιστό-
ρημα, την *Ιστορία της Σ.*, αρ-
κετά χρόνια πριν αρχίσω να
το γράφω, πέρασα από
μια διαδικασία έρευνας

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μια φυγόκεντρο, πολυφωνική αφήγηση

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Αυγή
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

Ενας συγγραφέας βιογραφεί και αυτοβιογραφείται. Αφηγείται την κατάβαση μιας νέας γυναίκας στον Αδη για να ανασύρει τη μητέρα της και τον παιδικό της κόσμο. Μια γυναίκα η οποία ζει έγκλειστη επί δύο χρόνια στο διαμέρισμά της βυθισμένη στη μοναξιά και στο πένθος, ενώ συγχρόνως ο ίδιος αναστοχάζεται τη σχέση με τη γυναίκα του.

Ενα μυθιστόρημα το οποίο εστιάζει στον αντιφατικό δεσμό μητέρας με κόρη, ένα μείγμα αγάπης, ταύτισης, καταπίεσης και ανταγωνισμού, ενώ παράλληλα διατρέχει τις ήρεμες αλλά και ταραχώδεις στιγμές στη συμβίωση ενός ηλικιωμένου ζευγαριού.

Μια φυγόκεντρο, πολυφωνική αφήγηση η οποία ενσωματώνει στον κορμό της όνειρα, παραληρήματα, εφιαλτικά θραύσματα μνήμης, ιλίγγους αλλά και παροξυσμικές παραισθήσεις.

Η Αυγή αποτελεί το τελευταίο μέρος μιας άτυπης τριλογίας (*Αναποδογεννημένος*, 2016, και *Γυμνός*, 2020, εκδόσεις Εντευκτηρίου) με θέμα τον θάνατο ως επιστροφή στον γενέθλιο τόπο. Κάθε βιβλίο μετεξελισσεται σε αφηγηματικές τεχνικές και δομή από το προηγούμενο.

και πειραματισμού, άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο περιπετειώδη. Σε πολλές περιπτώσεις άφησα να μιλήσουν τα γεγονότα, τα οποία, ωστόσο, συχνά εμφανίζονταν ομιχλώδη. Αλλωστε και ο ίδιος ο αφηγητής τους, όπως και η ιστορία των προσώπων που τον περιέβαλλαν, με αυτή την ομίχλη πρωτίστως χρειάστηκε να αναμετρηθούν, αποτέλεσμα ενός ιστορικού και προσωπικού αφηγήματος με πολλές και αντικρουόμενες όψεις.

Κι εδώ, το ρεαλιστικό συμβάδισε με το όνειρο και το φανταστικό, χαρακτηριστικό που υπήρχε και στα *Θολά νερά*, τη δεύτερη συλλογή μου με διηγήματα. Όσον αφορά τη δομή και το περιεχόμενο, στην *Οδό Ευτυχίδου* το πραγματικό και το ντοκουμέντο ανταγωνίστηκαν τη μυθοπλάσια και την αλληγορία (και αντίστροφα), φέρνοντας μεταξύ άλλων στην επιφάνεια μαρτυρίες άγνωστες θραύσματα του περασμένου αιώνα από το Παγκράτι και τους κατοίκους του.

Ενα μυθιστόρημα ετεροθεματικό

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΥΣΣΑΣ
Η Νιλουφέρ στα χρόνια της κρίσης
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΣΤΙΑ

«Αυτοκτόνησα με αστία. Θα 'θελα το κορμί μου να καεί και

η στάχτη να πεταχτεί "στην τουαλέτα οποιουδήποτε παρακμιακού καφενείου, αρκεί να λειτουργεί το καζανάκι", όπως λέει ο φίλος μου Νίκος Χτιστάκης. Αλλά στην κωλοελλάδα δεν έχουμε κρεματόρια, κι εδώ στην καλή Λειχούρα ούτε καν καφενείο. Αναγκαστικά λοιπόν σε λάκκο, όμως παρακαλώ ανώνυμα, κηδεία απόρου, δίχως σταυρούς, μάρμαρα, παπάδες, τελετές. Κι ούτε έχετε να ειδοποιήσετε και κανέναν για μένα. Το βιβλίο για τον Θερβάντες ας το πάρει όποιος βρει το πτώμα, άλλο τίποτα δεν έχω. Το ημερολόγιό μου, πέταμα. Στέλιος Μέσκουλας ή Δάσκαλος, ελληνόφωνος Αθηναίος. ΥΓ. Λυπάμαι που δεν έχω μία ν' αφήσω στους νεκροθάφτες».

Αυτό είναι «σημείωμα αυτοκτονίας», το καλοκαίρι του 2018, σε κάποια ξεχασμένη παραλία της Μαγνησίας. Νωρίτερα ο περί ου –ταλαίπωρος πρωταγωνιστής στο *Η Νιλουφέρ στα χρόνια της κρίσης* και αφηγητής εδώ– είχε ζήσει μια τετραετία με μια μεγάλη ομάδα ημιπερι-

θωριακών νυχτερινών Αθηναίων («Σαρίπολοι»): έχουμε παρακολουθήσει την ήλαιοτραγική σκιαγράφησή τους, καθώς και του συγγραφέα Φύσσα, «θεατρικά» μονόπρακτα, αυτοσχόλια, λίστες, μια μυστική αποστολή στη Λατινική Αμερική κ.λπ., ποιήματα «ένθετα» (κομμωτική, γλωσσικές αντιλήψεις, σεξουαλικές πρακτικές, μουσική μπαρόκ, κουκλάκια κ.λπ.), ιδίως όμως το αέναο ερώτημα: «Τι είναι πιο σημαντικό στη ζωή, η Τέχνη ή οι γυναικείοι κώλοι;».

Ενώ τελειώνει το Μουντιάλ και καταγράφεται μια εκατόμβη νεκρών από μια ξαφνική πυρκαγιά στην Αττική, ο Μέσκουλας, κατά την αργόσυρτη απόπειρα αυτοκτονίας του, βρίσκει την απάντησή του, όμως είναι αμφίβολο αν θα προλάβει να ωφεληθεί.

Επιδίωξα ένα μυθιστόρημα ετεροθεματικό ως προς τα προηγούμενά μου, μη συμβατικής αφήγησης και οπωσδήποτε δίχως πολιτικοκορεκτίλα, ούτε σοβαροφάνεια.